

Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὴν Ἑλλάδα Δρ. 10. — Γιὰ τὸ ἑξωτερικὸ
φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τὸ φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ : Στὰ κιόσκια τῆς Πλατείας Συντάγματος, Ὁμόνοιας, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, Σταθμοῦ Τροχιδόρου, (Ὁφθαλματρεῖο), Βουλῆς, Σταθμοῦ ὑπόγειου Σιδηρόδρομου (Ὁμόνοια), στὸ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), Ἐξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα « Ἐστίας » Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ὁδὸς Σταδίου, ἀντικρὺ στὴ Βουλὴ). Στὸ Βό' ο, βιβλιοπωλεῖο Χριστόπουλου.

Ἡ συντροφὴ πλερώνεται μπροστὰ κ' εἶναι ἐνὸς χρόνου πάντα

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ὁ χοντροβούργαρος — Ἡ νίκη τῆς καθαρεύουσας — Ἐξαγνισμός τοῦ Λεβίδου — Ὁ κ. Καφαντάρης.

ΧΟΝΤΡΟΒΟΥΡΓΑΡΟ τὸν εἶπαν οἱ «Καιροὶ» τὸν Πετικώφ—ἴσως γιατί ὁ κ. Κανελίδης εἶναι λιγνός ὡς χαροῦπι. Μὴ ὁ χοντροβούργαρος αὐτὸς εἶχε θέληση, εἴταν ὁ τύπος τοῦ Βούργαρου, ποὺ τόσο ζωντανὴ μᾶς τὸν συγκατατίθει ὁ Ἰδίας, καὶ τέτοιον χοντροῦ συλλέξουν κατὰ παραπάνου ἀπὸ τὰ λιγνὰ καὶ ἀριστοκρατικὰ κορμιά.

Δὲν ξέρουμε ἂν ἔχουμε τίποτα νὰ κερδίσουμε ἀπὸ τὴν δολοφονία τοῦ Βούργαρου πρωθυπουργοῦ ἐμεῖς οἱ Ρωμιοὶ, μὰ οἱ Βούργαροι σημαντικὰ ζημιώνονται, γιατί σὲ μιὰ χώρα, ὅσο γόνιμη καὶ ἂν εἶναι ἡ γῆς της, δὲν ξεφουρνώνουν μὴ τὴν μουζίνα, σὰν Παπαμιχαλάκου, οἱ τέτοιον σιδερένιοι ἄνθρωποι.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἡ Βουργαρία ἔσται ἀπὸ τὸ Σταμπούλ ἀπόκτησε τὸν Πετικώφ, κ' ἔσται ἀπὸ τὸν Πετικώφ πορεῖ νὰ ποιεῖ κανέναν ἄλλον, δυνατότερον ἴσως καὶ ἀγριότερον Κυβερνήτη καὶ ἀπὸ τοὺς δυὸ τοὺς μὰ καὶ ἂν τὸν ἀποχτήσῃ, ποτὶ δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ σβῇ ἀπὸ τὸ μέτωπό της τὴν βαθιὰ μουντζούρα πὼς Βουργαρίκο χέρι δολοφόνου δυὸ ἀνθρώπων ποὶ πατώντας κατὰ ἥθικὴ καὶ ἀνθρώπινη ἀδυναμία, πασκίαν νὰ κάνουνε τὴν πατρίδα τοὺς μεγάλη καὶ σεβαστή.

★

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ τὸ βράδι στὴ Βουλὴ μας πάλι θριαμβήσαν οἱ καθαρεύουσάνοι.

Ὁ κ. Παπαμιχαλάπουλος ξαναμάσησε τίς γνωστὲς ἀνοήσιες του.

ἀφοῦ βγάλουμε τὰ βήματα. Ἀκολουθοῦνε ἀφτά—δυσάρεστα—σὰ χαστουκία πού σου πέφτει στὸ κεφάλι καὶ δὲν ξεῖς τί νὰ κάμῃς. Βλέπουμε. Διορθώνεται κάποτε καὶ τοῦτο. Ἐγὼ λέω δηλαδὴ πὼς καὶ ἀπὸ τώρα θὰ δουλέψῃ τὸ ζαβὶ της, ἰπείδῃ σίγουρον πὼς καιρὸς πιά πού τὸ δεξὶ δὲ δουλεύει.

Ζύγωσε καὶ ὁ κ. Μαλαμάς.

—«Πρόκειται γιὰ νεφροτομία—καὶ τόνισε τὸ εχ—ὄχι γιὰ νεφροτομία. Νεφροτομία θέλει ἰδῶ—γιὰ πάστρεμα, μετατόπισμα ἢ μεσοκόψιμο τοῦ νεφροῦ δὲ μοῦ φάνεται νὰ εἶναι λόγος».

—«Ἰσως. Θὰ τὸ δοῦμε, ἄμα τῆς τάνοίξουμε, παρατήρησε ὁ κ. Σεβιλιάς. Καμιά φορά, καλὸ νὰ κοῦν κανεὶς καὶ τὸν ἄβρωστο. Ἡ φύση, κάποιον ψυχρόρητο μυστικὸν τὸν ἀρμυρνεῖ. Ἀφτὴ μὲ παρακάλεσε ἀπάνω, γιὰ χειρουργεῖα σωστό, σὰν τῆς λέγαμε πὼς μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ καὶ μὲ μισὸ χειρουργεῖμα. Μοῦ γύρεβε νὰ γλυτώσῃ δλοτέλα».

—«Μὰ, γιατρί, θαρρεῖτε πὼς θάχῃ δύναμη νάντιξῃ σὲ τέτοιο ταξίδι; Τρεῖς ὥρες καὶ σιδερόδρομο!»

—«Δὲ βαριέστε; Ταξίδια, τοὺς ἀρρώστους δὲν τοὺς πειράζουνε—τοὺς διασκεδάζουνε καὶ χαίρουνται».

Ὁ Ἀντρέας ἰννοεῖται πὼς δὲν ἠύχασε μ' ὅσα

Ὁ κ. Μαυρομυχάλης χάρηκε, λέει, πού ἄνοιξε τάπητα συζήτηση γιὰ τὴ γλώσσα, γιατί ἀποδείχτηκε πὼς ἰδικὴ μας γλώσσα εἶναι ἡ καθαρεύουσα.

Ἀποδείχτηκε, βλέπετε!

Ὁ κ. Κουντουριώτης καταγαναχτησμένος φώναξε πὼς πρέπει νὰ πολεμηθεῖ ἡ προπαγάντα τῶ χυδαίστων πού ἔχει τὴν ἔδρα της στὸ Παρίσι.

Μιὰ φορά τὴν εἶχε στὴ Μόσκα, τώρα τὴν πήγανε στὸ Παρίσι, νὰ δοῦμε αὐτοὺς πού θὰν τὴ μεταθέσουνε. Σὰ νῦναι ἡ καμμένη ἡ ἔδρα κανέναν εἰρηνοδίκην.

Μιλῶσαν καὶ ἄλλοι, μὰ αὐτοὶ οἱ τρεῖς τὰ εἶπαν καλύτερα. Καὶ ἡ καθαρεύουσα νίκησε!

★

Κ' ΕΝΑ κομμάτι ἀπὸ τὴ συνεδρίαση. («Ἀστὺ», 28 τοῦ Φλεβάρη σελ. 2, στήλ. 5).

ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗΣ—Λυπούμαι, κ. Πρόεδρε, ὅτι στερούμαι τῆς εὐφραδείας τοῦ κ. Παναγιωτοπούλου διὰ νὰ ὑποστηρίξω τὴν γνώμην μου.

ΛΕΒΙΔΗΣ—Καὶ τί φταίω ἐγὼ γι' αὐτό; (Γέλωτες ζωηροὶ καὶ παρατεταμένοι).

Ἡ ἐξουπνάδα αὐτῆ τοῦ κ. Λεβίδου ζηγιάζει περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς λόγους πούβγαλε στὴ Ἀττικὴ γλώσσα ἀπὸ τὴ στιγμή πού ἐκλέχτηκε πρόεδρος τῆς Βουλῆς.

★

ΚΑΤΙ καλὸ ὅμως χρωστᾶμε στοὺς κ. κ. Κουντουριώτη καὶ Σία. Τοὺς χρωστᾶμε τὸν κ. Καφαντάρη, τὸ βουλευτὴ τῆς Εὐρυανίας.

Ὁ κ. Καφαντάρης, σὰν ἄνθρωπος λογικὸς—καὶ διαβασμένος, βέβαια—μίλησε γνωστικὰ κ' ἔβαλε τὰ πράγματα στὴ θέση τοὺς.

—«Ἄν ἐνθρὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἶπε, ὑπέβαλλε τὴν πρότασιν αὐτὴν (νὰ γράφονται δηλ. τὰ διδαχτικὰ βιβλία στὴ καθαρεύουσα), ἡ ἰδέα του θὰ ἦτο ἀληθῶς σατανικὴ, ἀφοῦ θὰ ἐχρηκτερίζοντο 10 ἑκατομμύρια Ἑλλήνων ὡς διμιλοῦντες γλώσσαν νόθον, χυδαίαν, γλώσσαν μὴ Ἑλληνικὴν».

Μία εἶναι ἡ Ἑλληνικὴ γλώσσα καὶ ἡ γλώσσα αὐτῆ εἶναι ἡ γλώσσα τῆς ζωῆς, ἡ γλώσσα ἡ ὁποία, ὅπως εἶπαι καὶ γλώσσα, ἀποτελεῖ τὸ ὄργανον τῆς ἐκδηλώσεως τῆς ζωτάνης σκέψεως.

Ἔτσι μιλοῦν οἱ γνωστικοὶ ἄνθρωποι κ' οἱ ἀληθινοὶ πατριώτες. Ἄν ἔχει καμιά ἀντίρρηση ἡ συντροφία τοῦ κ. Παπαμιχαλάπουλου, νὰ μᾶς τὴν πεῖ—ἂν καὶ δὲ συλλογιστεῖ λίγην.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ἡ φρεσινὴ θεατρικὴ περίοδος ἀπὸ τὴν ἀρχὴ της ὡς τὰ τώρα, δὲν ἔδωκε κανένα Φραντζέζικο ἔργο μὲ κάποια ἀνώτερη φιλολογικὴ ἀξία, κανένα ἔργο μὲ ἀληθινὰ δημιουργικὴ ἐμπνευση, πού νὰ βάζῃ σὲ καινούργιες σκέψεις τὸ νοῦ τοῦ θεατῆ. Ὅλα τοὺς τὰ δραματικά κοινὰ καὶ ρουτινίστικα, μὲ ψυχολογικὴ περίπλοκη καμιά φορά, πού ἀλαφριά μόνον θίγουνε γιὰ νὰ μὴν κουρασούνε τὸ μυαλὸ τοῦ ἀκροατῆ.

τοῦ εἶπαν οἱ δυὸ γιατροί. Πολλὰ εἶχε νὰ συλλογιστῇ ὁ δύστυχος. Ἀπὸ τὴ μέρα πού ἔκαμε ἀπόφαση κ' ἔργασε τοῦ κ. Μαλαμά, ἀπὸ πρὶν ἀκόμη, τὸν παραδέρνανε χίλιοι στοχατμοί. Δὲ σημαίνει ἀφτὸ πὼς ὁ ταχτικός, ὁ κανονικός ὁ ἄνθρωπος ξαπόλυσε τὴν ἐργασίαν του μιὰ στιγμὴν. Τὶς δεκαοχτὼ τοῦ Τρυγητῆ, ἐφείκειναι μάλιστα κατὰ στίχους ἀστείους γιὰ μιὰ μικρὴ φιληνάδα τῆς Μοιρίτας του. Τὶς εἴκοσι μιὰ, ἐστὲνε τοῦ τυπογράφου γιὰ τὸ τραῦμα καὶ ποια φυλλαδούλα του. Τὶς εἴκοσι τέσσερες, ὅπου ἡ Κατινούλα του τοῦρῶζε κ' ἐτρίζε τὰ δόντια, τέλειωνε μελέτη σημαντικὴ γιὰ ἓνα περιοδικό, μαζὶ μὲ τὸ ξαναπέρασμα, συγκρίσιμα, φιλοδοῦλεμα καὶ ὅτι ἀγαπᾶς ἐνὸς μεγάλου τοῦ βιβλίου πού τὸ δημοσίεζε κείνη τὴ χρονιά. Διορθώσας κατὰ τόσο στὸ τυπογραφεῖο. Τὶς εἴκοσι ἑφτά, καταπιάστηκε ἄρθρον πού τοῦ ἔδινε τὴ στερεὴ χτενιά τὸ σάββατο, τρεῖς τοῦ Σταθροῦ, τὴν παραμονὴ τοῦ φεβρουαρίου του γιὰ τὸ Μπ..., ἰπείδῃ ὁ Ἀντρέας φυσικὰ ἐμελλε νὰ πάῃ τὴν Κατινούλα στὴν κλινικὴ τοῦ κ. Σεβιλιά.

Πὼς πρόφταινε λοιπὸν ὁ κ. καθηγητῆς, μὲ τίποτο ἀκατάπατο τρεχιδὶ τῆς πέννας, νάνησυχῃ, νὰ κλαίῃ κιόλας, ὅπως εἶδαμε; Ὁ πόνος κ' ἡ ἐργασία, τὸ κλάμα κ' ἡ σπουδὴ, τὸ αἶσθημα κ' ἡ σκέψη, ὁ

Καὶ πάλι ἡ κωμωδία, ἡ μεγαλύτερη καὶ σπουδαιότερη θεατρικὴ παραγωγὴ τοῦ Παρισιοῦ, ὅλες βιομηχανικὰ μαγερέματα, παρασκευασμένα κατὰ τὴν τρίμηνη ἐπίτηδες ἀπηνόμωση στὴν τὰδε ἑπαυλὴ καὶ ἐξοχὴ τῶν συγγραφέων, ὅπως γράφουνε οἱ φημερίδες, ἐλαφριά, κομψά, λεπτά, χωνευτικά, κάποτε ἔξυπνα, ἀλλὰ ἐφήμερα καὶ περαστικά, σὰ μόδα—πολλὰ μόνον προσοχὴ καὶ φροντίδα, πὼς μὲ μιὰ αἰσχροτήτα, μὲ μιὰ ἄτερμη λέξη, θὰ κολακίζουμε, θὰ γαργαλίσουμε καὶ θὰ διαφθερίσουμε τὸ γούστο τοῦ κοινοῦ καὶ ἔτσι θάχουνε μεγαλύτερη ἐπιτυχία πολλὰς βραδιές, τὸ μόνον πού εἶχεται ὁ ἓνας στὸν ἄλλονε καθε «πρώτη» στίς φημερίδες πού ἀλληλοταϊνεύονται καὶ ἀλληλοκακωρόνουνται. Ἀπὸ ὅλες αὐτὲς τίς κωμωδίες πού παίζονται 100—150 φορές στὴ σειρά, παίρνονται ὅσες μᾶς σεβρίζονται μεταφρασμένες τὸ καλοκίρι στὴν Ἀθῆνα καὶ αὐτὲς εἶναι ἡ διανοητικὴ τροφὴ μας στὸ θέατρο, καὶ θάνα: ἐνὸσω νομίζουμε πὼς θέατρο εἶναι μόνον ὅ,τι δημοσιεύεται στὰ παραρτήματα τῆς Illustration

Ἔργο χωρὶς μεγαλοπρέπεια σκηνοθεσίας, χωρὶς πλούτο περιβαλλόντος καὶ τουκελετών, χωρὶς πρὸ πάντων ῥόλο ἀβανταδόρικο, ἐπίτηδες γραμμμένο γιὰ ὀρισμένη ἡθοποιό, δὲν παίζεται σὲ φραντζέζικη σκηνή. Καὶ ἐνῶ ἡ κυβερνητικὴ δίνει τὸ μεγαλόσταυρον στὸν Σαρδοῦ καὶ ὅλη ἡ Γαλλία τὸν καμκρώνει ὡς τὸ μεγαλύτερο δραματικὸ τῆς συγγραφῆς, οἱ λίγοι ἐκείνοι πού ἐλπίζουν καὶ φωνάζουν γιὰ μιὰ ἀναγέννηση τῆς δραματουργίας, δὲν μποροῦν νὰ δείξουν ἐκείνους πού ἀξία θὰ ἐρμηνέψῃ τὰ ἰδανικά τοὺς καὶ τίς τάσσες τοὺς: καὶ γι' αὐτὸ ἡ προσπάθεια αὐτῶν τῶν λίγων μὲ τὸ θέατρο τῶν Τεχνῶν πού ἰδρύσκανε ἀπέτυχε ἐξ αἰτίας τῶν ἀσθενικῶν ἔργων πού ἀνεβαζάνε καὶ τῶν ἄτεχνων ἡθοποιῶν πού τὰ ἐρμηνεύανε. Χρόνια καὶ χρόνια τώρα ἔχει νὰ δειξῇ ἡ Γαλλία συγγραφεὶς δραματικὸ πού το ἔργο του μποροῦσε νὰ ζήσει ἔκαστο ὡχρὸ ὄνομα τοῦ Becque σβένεται διπλά τοὺς μεγάλους ἀναμορφωτὲς τοῦ θεάτρου τῶν ἄλλων ἐθνῶν.

Καὶ ἀνάλογα μὲ τὴν ἐλλείψει μεγάλου φραντζέζικο δραματικοῦ, εἶναι ἡ στέρηση τῆς γαλλικῆς σκηνῆς ἀπὸ μεγάλου τεχνίτη ἡθοποιό: κανέναν ἄντρα γιὰ νὰ συγκριθῇ μὲ τὸ Νοβέλλη, καμιά γυναίκα γιὰ νὰ σταθῇ διπλὰ στὴ Ντοῦζε, ὅπως ἔγραφε τελευταῖα ὁ Ἀντουάν. Μπροστὰ ἀπὸ ὅλες τίς ἄλλες, ὄχι στὴ φήμη ἀλλὰ στὴν τέχνη, προβάλλει τώρα ἡ Suzanne Després, ἡ μαθήτρα τοῦ Ἀντουάν: ἄσκημη, κακοσώματη καὶ κοντὴ, μὲ φωνὴ

νοῦς κ' ἡ καρδιά, ταίρι ταίρι πηγαίνανε στὸν Ἀντρέα, συνδεδόντανε καὶ σμίγανε μέσα τοῦ πολὺ παραξενὰ καὶ πολὺ ἀπλά. Τὴ βραδιά ἐκείνη ὅπου ξανάλεγε μὲ τὰ δάκρυα ἓνα στίχο τοῦ Σοφοκλέους, ἐνῶ τὸν τάραζε κατὰσπλαχνα ὁ στίχος, τὴν ἴδια στιγμή συλλογιότανε πὼς ἦτανε ῥοδερά σπαραχτικός στὴν παράσταση, ὅταν ὁ χορὸς τραγουδοῦσε καὶ ὅταν ἄκουγε τὸ θέατρο τὸ ἰσὼν μὲ τίς δυὸ τραγικὲς του μακρόχρονες συλλαβές. Καὶ δὲν τοῦ χαλνοῦσε διόλου ἡ παρατήρηση τῆ συγκίνησής του, τὴν ἀδγάζτιζε μάλιστα, ἰπείδῃ ἀδερφονότανε γεωμετρικὰ ἡ καλὸσύνη τῆς ψυχῆς του μὲ τὴν μάθηση πού εἶχε γίνῃ ἀπὸ παιδί σὰ μερίδα, ἰδιογέννητη καὶ ἀφτὴ, τοῦ ἐγὼ του, ὅπως βλέπουμε συχνὰ σοφοὺς, καθηγητάδες, ἀρχαιολόγους νὰ μεταφράζουμε κάπως ὅτι νοιώθουνε μὲ ῥητὰ παρμένα δαθε κείθι ἀπὸ κανένα διάβασμά τους κλασσικό, τόσο μοιάζει τὸ ἀπάγγελμα νὰ κανονίζῃ, νὰ βεγουλάρῃ ὡς καὶ τὸ καρδιοχτύπι. Ἀπὸ τότες ὁ Ἀντρέας δὲν ἄνοιγε πιά τὸν ποιητὴ του δίχως πάλαι κατὶ νὰ βρῇ πού νὰ τοῦ μουσκέψῃ τὰ μάτια. Ὁ πόνος εἶναι ὁ μεγάλος ὁ δάσκαλος τῆς ζωῆς, πού σοῦ ἐρμηνεύει τὸν ἑαυτὸ σου. Καὶ τώρα, σὰν ἄλλος ποιητῆς, σὰν ἄλλο δράμα, τί λέω; σὰν ἄλλο κείμενο, σὰν ἄλλο θέμα μελέτης καταντοῦσε

πολύ κοινή, κατορθώνει με τέχνη αληθινή, φυσική, αβίαστη να γυρίσει την πρώτη αντίπαθεα σ' ένα θαυμασμό ένθουσιαστικό με τις αρμονικές και ήρεμες κινήσεις της και το χρωματισμό της φράσης, ενώ σε λίγο σε μια δυνατή σκηνή μ' ένα ξέσκισμα φωνής αληθινά μαγικό και συγχρόνως αρμονικό, δίνει στον άκροατή μια φρικίαση καλλιτεχνική αληθινή. Υπέροχη στην Τζοκόντα του Ντανούντζιο· χαϊδευτική στον έρωτα. Άγρια στην όργη της, παθητική στη λύπη της. Άληθινή, ζωντανή Νόρα του Ibsen, με παιδικίστικη και παιχιδιάρικη αφέλεια στην πρώτη πράξη, μ' άγρια και άφρένιαστη άπελπισία στην σκηνή του χορού. Δεν τον παίζει η Després, τον έζη το ρόλο της.

*

Ο διορισμός του Άντουάν στο Ωδεό έλπιζανε πως θα δινε κάποια ώθηση στην τέχνη καινούργια, αλλά αυτός έχοντας τώρα μεγάλη σκηνή και όλα τα μηχανικά μέσα και θέλοντας να ξαφιάζει τους Φραντζέζους με την άσύγκριτη στην τελειότητα σκηνοθετική τέχνη του, δεν άνεβαίνει παρά όλο μεγάλα θεαματικά έργα, σαν τον Jules César του Σαίξπηρ, και το σφάλμα του άββα Μουρέ του Zola μ' έχοντας όμως κανένα ήθοποιό της προκοπής, άποτυχαίνει κι αυτός τόσο σ' αυτό όσο και στα άλλα δράματα, σαν τη Preferée του Descaves και τη Maison de Juge του Leroux, που δίνει για να τοιμάση στο μεταξύ τα μεγάλα.

Ο δυστυχισμένος Κλαρετ μ' όλο το βοϊσίδι που άκούει για τα περισσότερα έργα που άνεβαίνει στη σκηνή της Γαλλικής Κωμωδίας, έπαιξε φέτος μέσα στην άτέλειωτη σειρά των παλιών έθνικών έργων και σ' άλλα που δεν πολυεξίζουσε, τα δύο καλύτερα δράματα· το ένα, οι Γάδοι του Adam, συγραφέα που νιτζίσει και έθνεζίζει, καθώς γράφανε, αν και στο έργο του ένας μπαχαπόντης και διαφθορέας, για να κερδίση λεφτά και να εκμεταλλευθή ένα φίλο του γιατρό, τονέ συμβουλεύει να χωρίση τη φτωχή γυνίκα του για να μπορέση με τη παντοειά άλλης να έχει τα μέσα να σώση χιλιάδες-χιλιάδες ψυχών, (δεν είναι ο σκληρός άνθρωπος του Νίτζε και ποτέ του δε θα δίδασκε ο Νίτζε τη σωτηρία χρωστών ψυχών)· το άλλο ο Poliche του Bataille δείχνει (και το καταφέρνει καλά και τεχνικά) ότι πολλές φορές κάτω από τα γέλια και την κωμωδία, κρύβεται το φριχτώτερο και φθδερώτερο βάσανο ενός άν-

θρώπου, σύμφωνα με την ιδέα του Σοπενχάουερ πως είναι άπίστευτο πόσο άσημα και χωρίς ενδιαφέρο έξωτερικώς, πόσο μυστηριώδικα και κρύφια περνάει η ζωή μερικόν ανθρώπων.

Με τη Σεβελή του Maurey, δράμα ιστορικό και χωρίς πολύ ενδιαφέρο, άνοιξε το καινούργιο και κομψό θέατρό της η Ρεζάν· και μολονότι η ήρωίνα, σαντίζα του δρόμου στην πρώτη πράξη, πριγκηπέσσα στην αύλη του Ναπολέοντα στις άλλες, άνακάτεμα δηλαδή του πρόστυχου και άριστοκρατικού, είναι από τους ρόλους που τόσο πετυχαίνει η Ρεζάν, δεν κατάφερε όμως να έχει και σ' αυτό τους παλιούς της θριάμβους και άναγκάστηκε να ξαναγυρίση στο παλιό της δραματολόγιο, χωρίς και πάλι να μαζεύη κόσμο στο θέατρό της, σε τέτοιον βαθμό που λίγη λένε θ' άναι η ζωή του καινούργιου αυτού θεάτρου.

Η Σάρα Μπερνάρ, η καινούργια και πρώτη δασκάλα της άπαγγελίας στο Κονσερβατοάρι, δημιούργησε μια παρθένα της Άβιλίς, στο όμώνυμο σε παλαιό και κοινότυπο στίχο γραμμένο δράμα του Mendés, ήρεμη, αρμονική και άγία και παρά τη συνειθισμένη της άπαγγελία, αυτή τη φορά ψαλμώδης το ρόλο της με την άσημεία και μουσική φωνή της. Και στους Μπουφόνους, το παραμύθι του Zola, παρουσίαστηκε σαν είκοσόχρονο παλικάρι, πάντα νέα και άσύγκριτα ωραία.

Ο Gemier, ο διάδοχος του Άντουάν στο θέατρό του, άρχισε με το Biribi του Derien et Darlas και λίγο ύστερα έδωσε τη Μπλόφα του Thurner, το πρώτο, στρατιωτικό δράμα και το δεύτερο από τα λεγόμενα ψυχολογικά, και παίζει με επιτυχία τώρα την Anna Karenin, δράμα τραχυνμένο από το όμώνυμο μεγάλο μυθιστόρημα του Τολστόη, όπου ο διασκευστής του (Guiraud) κουράζει το θεατή με μερικά περιττά πρόσωπα και χαλαρό διάλογο στις περισσότερες σκηνές.

Στο θέατρο της Αναγέννησης· τις Περαστικές, μια έξυπνογραμμένη κωμωδία του Capus, διαδίστηκε ένα δράμα του Bernstein «Ο κλέφτης», γραμμένο με επιδέξιο χέρι μαστόρου σε να φτειάνη θεατρικά coups και δυνατές σκηνές που κρατάνε το θεατή σ' άγωνία και άνυπομονησία για τη λύση του· παιγμένο τέλεια από το διευθυντή Guitry και καλά από τη δυνατή Le Bargy.

Στο Gymnase, την έκλεχτή σειρά 25 παραστάσεων του Κουκλόσπιτου και της Τζοκόντας από τη Després, διαδίστηκε στο πρόγραμμα εδώ και 3

1) 2 μήνες η δεσποινίς Josette η γυναίκα μου, μια φαρσοκωμωδία του Gavaud και Charvan. Στο Βαντεβίλ το παλιό έργο του Donnay ή «Έκπαίδευση του πρίγκηπα» είχε μεγάλη επιτυχία με την άπαράμιλλη βασίλισσα Granier και παίζονται τώρα οι Έρωτες των Πριγκηπέσων της Καs Gautier.

Η Άδερφή της στού Benard στο Άθήναιο, το Δεν έχετε τίποτα να δηλώσετε των Hennequin και Veber στο Νουβωτέ, η Μινέτ και η μητέρα της των Flers και Caillavet στο Βαριετέ, η μαντάμ Taniat των Kérul και Barré στο Palais Royal και άλλα μικρότερα έργα και άνοητότερα, κάνουν βραδιές τώρα τον κόσμο να γελά εύκολο γέλιο και να πηγαίνει εύχαριστημένος να κοιμάται.

*

Λόγο πλατύτερο μόνο για το Pan του βέλγου Van Lebergue αξίζει να κινή κανείς και αυτό μόνο ν' αναλύση. Το άνεβασε το θέατρο του Oeuvre που διευθύνεται από το γνωστό ήθοποιό Lugné-Poë και δίνει κάθε 2-3 μήνες δυό μόνο παραστάσεις στο θέατρο Marigny των Ηλύσιων Πεδίων με τιμές όχι εύκολοπρόσιτες. Ο Πάν είναι μια σάτυρα δραματική, γραμμένη σ' ελεύθερο στίχο, με ποιητικό και διαυγή συμβολισμό. — Ξανανασταίνεται, ξαναγυρίζει ο θεός Πάν μ' άνάνοιξιάτικη μέρα μέσα σε λουλούδια και καρπούς και έρχεται γυμνος και ωραίος να διδάξη στις άπλεις ψυχές τη θρησκεία του, τη χαρά της Ζωής και της Άγάπης· όλη η γη γιορτάζει και όλοι οι άνθρωποι γιορτάζουν μεθυσμένοι από τη διδασκαλία του νέου Θεού. Ο άνθρωπος είναι ο θεός, τους διδάσκει ο Πάν, ο εύγενής και άγνός έρωτας είναι η όμορφιά του κόσμου· φιλάει μπροστά σ' όλους γυμνή τη βροκοπούλα Παρίκα, που από έρωτα του πρόσφερε την παρθενική σάρκα της και δείχνοντας τους την κοιλιά της που εΐτανε σαν ήλιος, εύλογημένη, λέει, ως είναι η κοιλιά της. Φοβισμένοι από τη διαφθορά που διδάσκει ο Πάν, μαζεύονται ο δάσκαλος, ο κικπας, ο δήμαρχος και όλοι οι άντιπρόσωποι της κοινωνίας για να συντάξουν όρους με τους οποίους μόνο θ' άφύσουν να ζήση στην έπαρχία τους ο Πάν· και άπ' αυτού άρχίζει η σάτυρα.

Ότε το έργο ούτε η ύψηλή και πανθεϊστική μουσική δεν κατάφερε να κινή τους ήθοποιούς να εννοήσουν τη σκέψη του συγγραφέα. Η Willy η γνωστή γυναίκα του μυθιστοριογράφου Willy που σφυ-

κ' η άβρώστια της Κατινούλας. Τα πάθια της, ο μήνας άφτός όπου θάποφασίζονταν ο θάνατός της, αν άξανα ο Άντρέας δεν ζυγνούσε από την πλάνη την κρυφοβολώτρα του λογισμού, του άνσταίνανε την πλάνη του την παλιά, στην άβρώστια της Όλιας, το στερνό μήνα που πέρασε μακριά της και δεν έδραμε να τη σώση. Ένεργούσε, συνεργούσε μονομιάς στο γλυτωμό της Κατινούλας και η άγάπη της πεθαμμένης. Όσο φρόντιζε για τη δούλα της Όλιας, νόμιζε πως φρόντιζε, καθώς χρωστούσε δηλαδή να φροντίση, και για την Όλια την ίδια. Πλάνη, πλάνη λοιπόν και το έλεος που τονέ συνεπήρε για ένα δουλικό! Σα να το καταλάβαινε άπατός του καμιά φορά, σε να το είχε στη συνείδησή του που λυπήθηκε άθρόπινον πλάσμα, μόνο και μόνο από μετάνοια, μόνο και μόνο από άγια θύμηση προσωπική, μόνο και μόνο από έγωισμό. Πόσο έχουμε νάλλάζουμε την κοινωνία, τη φύση μας, τη ζωή! Πόσοι άγνωστοι καημοί, πόσοι θάνατοι άγνωστοι, ως που φέξη στον κόσμο δικιοσύνη για όλους! Δεν ξέρουμε ούτε τον τρόπο να είμαστε καλοί. Χρειαστήκανε λογής λογής περιστατικά, μια βίζιτα ενός γιατρού έπαρχιώτη, ένα γιατρικό που δεν πέτυχε, μια λέφκη, ένας περίπατος, μια ιδιοτροπία

το κάτω κάτω, ένας Συφοκλής, για να δει ο άθροπος σιμά του άλλο άθροπο που πεθαίνει.

Ο Άντρέας, θέλοντας κάπως να διορθώση ο τι θα έβρουσε πως του πρόσταζε μονάχα ο έγωισμός του, την πέμτη, πρώτη του Σταβρού, κατέθηκε στη λαχανιά και πήγε να κκουμπήση στην άγαπημένη του τη λέφκη. Έκοψε δυό κισσόφουλα. Βέβαιον είναι πως του έδινε δύναμη να πηγαίνει κάθε μέρα ως εκεί να ψυχολαλή με την Όλια του, αν και το κάτεχε πως η ψυχή του μόνη της λαλούσε. Μα με τ' όνειρό του δάνιζε θελητά δική του λαλιά και της ψυχής της. Το μυστήριο που δεν μπορεί να σε γελάση, τί άλλο είναι παρά το μυστήριο που το πλάθεις έσύ ο ίδιος; Φανταζόταν ο Άντρέας πως του άποκρινόταν και κίνη, δηλαδή πως πάντα πλάγι του την είχε. Άχάλαστη, άκατάστρεφτη από της λογικής τους πειρασμούς, η άθανασία που μέσα μας της στήσαμε βωμό! Την άφνει ο πατέρας στους στερνούς του, κι όταν είναι άξιοι κι άφτοι—γιατί άλλως τί φελά;—θα φυλάζουμε μια μνήμη για μίσηση κι όδηγό! Άπό τέτοια σκέψη βαστούσε ο Άντρέας τη δύναμη που λέμε. Κάτι λοιπόν από τη δύναμη της Όλιας του φαινόταν πως βαστούσαν και τα φύλλα που χάδεβε κάτω στη λαχανιά. Το ένα το πήρε να τ' όχη

μαζί του στο ταξίδι. Το δεύτερο, στοχάστηκε να το φέρη της Κατινούλας. Άνέθηκε στην καμρέ της.

—«Νά σου, της είπε, κ' ένα φύλλο που βλκστησε στον κορμό του δέντρου—άκόμη λίγο και της έλεγε, του δέντρου όπου είναι η Κυρία, μα συγκρατήθηκε άμέσως και τ' έλλαξε— του δέντρου που η Κυρία τάγαπούσε».

Η Κατινούλα έπνιξε στο λαϊμό της τα δάκρυα που ώρμούσανε έξω, έπειδή και προσπαθούσε να δείξη πρόθυμη για χειρουργήμα και ταξίδι, κι αλήθεια με την προσπάθεια της έρχότανε και το θάρρος. Ήξερε πως είναι άδύναμη και με τη θέληση που της άπόμνησκε, ίσως και ψυχόρμητά της, δίχως να το ξεδιαλίσχ τόσο πολύ—γιατί συντηριούμαστε κι άνένοιωθα μας—άπόφευγε κάθε συγκίνηση, μήπως της κοστίση, τώρα μάλιστα, λέει, που εΐτανε να γλυτώση. Μα το ήξερε κιόλας η μαργκόλα, το ύποψιαζότανε τί έκανε ο Κύριος εκεί κάτω με τη λέφκη, ώστε της στέγνωσε ιδιοστιγμής τα δάκρυα και η χαρά.

(άκολουθεί)

ρίχτηκε στὸ Βίλγις καὶ ξανασηρίχτηκε σὲ λίγες μέρες κι ἐδῶ στὸ Μουλὲν—Ρουῖ, γελοιοποίησε τὸ ρόλο τῆς Πανίκας, χορεύοντας σὰ σὲ καφεΐ—σαντὸν τὸν τρελλό καὶ ἀγριοχορὸ τῆς χάρης τῆς ζωῆς.

Παρίσι, Φλεβάρης τοῦ 1907.

ΚΩΣΤΑΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ IPEN

"Έχετε ἀκουστὰ πῶς ὁ ἀρχουδιέρης
μαθαίνει τὴν ἀρκουδα νὰ χορεύει ;

Σ' ἓνα ταψὶ μεγάλο τὴν βάζει
ὅπως ἀνέψει πρὶν φωνεῖ ἀπὸ κάτου.

Τότε τὴ βάρβαρή του λύρα ἀρπάζει
καὶ τῆς πιρίζει τὸ τραγούδι· «Χόρευε μαρὴ καὶ γλέντα»

Τὸ φτωχὸ τετράποδο ἀπὸ τὸν πόνο
δὲν κρατιέται, κι ἀναγκαστικὰ χορεύει.

Κ' ὕστερα τὸν ἔχο αὐτὸ σὰν ἀγκιόκει
τὸ δαιμόνιο τοῦ χοροῦ λὲς καὶ τὴν πιάνει.

Κ' ἐμένα στὸ ταψὶ μ' ἔχουνε βάλει·
"Επαίξε ἡ Λύρα ! κ' ἡ φωτιὰ εἶταν δυνατή.

Ἀπὸ τὸ ἴδιο τὸ σαρὶ μου ἔβγαιναν φλόγες,
κι ἡ φυγὴ μου δὲν τὸ ἔχασε ποτέ.

Τώρα πῆλ, κάθε φορὰ πού τὸ θυμοῦμαι
θαρρῶ πῶς στὸ ταψὶ καὶ πῆλε βρισκόμηναι.

Ξαναγιῶθαι βελονιὲς κάτου ἀπ' τὰ νύχια
καὶ χορεύω, μὲ τῶν στίχων μου τὰ πόδια.

N. B. Π

N. KONEMENOS

Ἀπὸ τὴν Κορφιάτικη «Ἐφημερίδα τῶν Εἰδησεων», πού κάποιος φίλος μᾶς τὴν ἔστειλε, μαθαίνουμε μὲ λύπη βαθιὰ πῶς πέθανε ὁ Κονεμένος. Αὐτὸ μονάχα οὔτε ποτε πεθανε, οὔτε ἀπὸ τί, μᾶς πληροφορεῖ ἡ Κορφιάτικη φημερίδα.

Δυστυχῶς ἡ θλιβερὴ εἰδηση μᾶς ἔρχεται ἀργά, ὅταν τὸ φύλλο εἶναι τελιωμένο πιά, κ' ἔτσι οὔτε καιρὸ οὔτε τόπο ἔχουμε νὰ γράψουμε περισσότερα. Σ' ἄλλο φύλλο ὅμως τοῦ «Νουμά» θὰ μιλήσουμε πλατύτερα γιὰ τὸν Κονεμένο, γιατί ὁ Κορφιάτης λόγιος ἔχει ἀγωνιστεῖ κι αὐτὸς γερὰ γιὰ τὴν Ἰδέα μὲ τίς δυὸ μελέτες πού τύπωσε στὰ 1873 καὶ στὰ 1875 γιὰ τὴ «γλώσσα μας».

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Πρέπει νὰ χρωστάμε δὴ οἱ Ῥωμοὶ χάρες καὶ χάρες στὴν «Ἀκρόπολη» γιατί τύπωσε τὴν περασμένη Πέμπτη ἀλάκαιο τὸν ἀερόλογο τοῦ Παπαμυζαλόπουλου γιὰ τὸ Γλωσσικὸ ζήτημα.

Ἰλνέντι τρικουόδερτο, πού δὲν ξέρει κανεὶς μὲ τί νὰ πρωτογελάσει. Οἱ ἀνοήσιες, οἱ ψευτιὲς κ' οἱ δημοκοπισμοὶ δίνουν καὶ παίρνουν. Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς μπορεῖ νὰ πάρουμε μερικὰ κομμάτια, ἂν καὶ τῆξιζε ἀλάκαιρος ὁ λόγος του νὰ τυπωθεῖ καὶ στὸ «Νουμά», στὴ στήλη τοῦ Βαρβαροπάζαρου.

Ἐδρὶσε λυσασμένα τὴ Δημοτικὴ γλώσσα, κι ὅμως ὁ ἴδιος χωρὶς νὰν τὸ καταλαβαίνει συμφώνησε μαζί μας, ὁμολογώντας τὴν ἀλήθεια.

Ἄ'Ο Γερμανὸς, εἶπε, μεταχειρίζεται κ' ἐν τῷ οἴκῳ τοὺς αὐτοὺς τύπους τῶν λέξεων, οὐς εὐρίσκει καὶ ἐν τῷ σχολείῳ ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ λέγει : Der Tisch, des Tisches (ἡ τράπεζα τῆς τραπέζης), τὸ αὐτὸ κ' ἐν τῷ σχολείῳ. Ὁ Ἑλληνόπαις ἐν τῷ οἴκῳ λέγει τὸ τραπέζι, τοῦ τραπέζιου, πρέπει δὲ νὰ μάθῃ ἐν τῷ σχολείῳ ὅτι τοῦτο εἶναι ὑποκο-

ριστικὸν τοῦ τράπεζα («Ἀκρόπολη», 1 τοῦ Μάρτη, σελ. 4, στήλ. 2, ἀράδα 31—41).

Μὰ Παπαμυζαλόπουλος εἶν' αὐτός ! Λαύτερο ! λοιπὸν εἶναι νὰ λείει, ὅ,τι θέλει,

Κι ὁ κ. Νέγρης εἶπε τὸ λογαί του «Δὲν πρέπει, εἶπε, ν' ἀφαιρεθῶσι ἀπὸ τοὺς μικροὺς οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς τελειοποιήσεως τῶν».

Ξέρете ποιοὶ εἶναι οἱ ὀφθαλμοὶ ; Τὰ διδαχτικὰ βιβλία πού στραβώσανε τόσες γεννιὲς ἴσως σήμερ.

Ὁ κ. Ἀποστολόπουλος, ὁ ἐκδότης, εἶναι μεγάλος κοματάρχης στὴν Κόρινθο. Νὰ λοιπὸν γιατί κι ὁ βουλευτὴς κ. Πετρίδης πολέμησε τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὰ διδαχτικὰ βιβλία, Μοῦ δίνει καὶ σοῦ δίνω. Ἦ σερὰ τοῦ ρουφρετιοῦ παντοῦ.

Λάβαμε ἀπ' τὸν πρότανη κ. Πολίτη τὸ λόγο του γιὰ τὸ «Ἐθνικὸν ἔπος τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων» καὶ ἀργότερα, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ φύλλα, θὰ δημοσιεύουμε μεγάλο ἀρθρο πάνου σ' αὐτό.

Ὁ καθηγητὴς Φαρντίτος στὸ Ἀσκήσιο πολέμησε . . . τὰ ἐκπαιδευτικὰ νομοσχέδια, λέγοντας, στὰ κορίτσια πῶς εἶχε ἑτοιμὴ σπουδία Γραμματικὴ τῆς Ἀττικῆς γλώσσας, τῆς γλώσσας—μας δηλ. (τὴ λόγος !), μὰ τώρα, πού θὰ ψηφιστεῖ ὁ κινουέριος νόμος, θ' ἀναγκαστεῖ νὰ μὴν τὴν τυπώσει. Κ' ἔτσι τὰ κορίτσια θὰ ζημιωθῶνεν σημαντικῶς.

Τὸ τελευταῖο δὲν τὸ λέμε μᾶς, τὸ λέει ὁ ἴδιος ὁ κ. Φαρντάτος.

Βρίσκεται στὸ γραφεῖο μας καὶ πουλιέται δυὸ δραχμὲς γιὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ «Νουμά», κι ἔχι τρεῖς πού πουλιέται στὰ βιβλιοπωλεῖα, τοῦ Ἰὲν τὸ βιβλίο : «Μαρτύρων καὶ ἡρώων αἷμα» . . .

Εἰς τὸν Περικλῆ Γιαννόπουλο καὶ εἰς τὸν Δ. Ἀναστασόπουλο προστίθεται τώρα κ' ἓνας τρίτος ἀπόστολος τοῦ Ἑθνικοῦ, ὁ Ἰδίας, γράφει ἡ «Ἀκρόπολη» τῆς Παρασκευῆς.

Κατάντησε πῆλ ἀληθινὰ πλῆγῃ αὐτὸς ὁ Ἀνοητόπουλος, πού σὲ κάνει νὰ τρέμεις νὰ δουλέψεις λίγο γενικώτερα, ἀφοῦ θὰ σοῦ τὸν φρωτώσει ἀμέσως ἡ «Ἀκρόπολη» στὴ ρύχη. Κακὸ αὐτὸ, μεγάλο κακὸ.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΕΡΩΤΙΚΗ ΣΚΕΨΗ

Ἄπ' τὴ σκέψη μου, χαδῶντρα
σὰν περνᾷς,
θεοζώνταν πὲ βλέπω
θὰ γυρνᾷς.

Μὲ τὸ γέλιο στὰ χειλάκια
δὲ μιλάς,
μόνο μὲ γλυκοχαδέσεις
καὶ γελάς.

Κι' ὅταν ξέμακρα πληγαίνεις
δὲν ἀργῶ
νὰ σὲ φέρω στὴ ματιά μου
γληγορῶ.

Νὰ μοῦ ψάλεις τὴν ψυχὴ μου
νὰ χαρῶ,
δὴ νὰ μ' ἔχεις μὲς στὴν κούνια
σὰ μωρό.

Γαλννίζει τὸ κορμί μου
τί χαρὰ !
σὰν τὰ διδάσανα τοῦ πόντου
τὰ νερά.

Μὲ βυθίζεις μὲς στὸν ὕπνο ;
δὲν ξεχνῶ.
Ναί . . . σὲ βλέπω στ' ὄνειρό μου
σὰν ἀχνό,

Ποῦ μὲ βάζεις στὴ θερμὴ σου
ἀγκαλιά,
σὰν ἀπτόρωτο πουλάκι
σὲ φωλιά.

Κι' ἀπ' τὸ στόμα σου ὅλο παίρνω
τὰ φιλιά,
καὶ χαδέω τὰ σγουρά σου
τὰ μαλλιά.

Μὲς τὰ λώλεφκά σου στῆθια
σὰ γυρνῶ,
ὡχ . . . ἀκούω τῆς καρδίας σου
τὸν παλμό.

Ξαφνικὰ μέσα στὸν ὕπνο
σὰν ξυπνῶ,
ὅλα ψέφτικα τὰ βλέπω
καὶ . . . θρηνῶ.

Πόλη

ΘΑΝΑΣΗΣ Ι. ΚΑΤΡΑΠΑΝΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σ. Τῇ «Σκληρύνει» τοῦ Ἑρμοῦ θὰν τὴν ἀρνή-
σουμε ἀπὸ τὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς —κ. Ο. Ν. στὴν
Πόλη. Λάβαμε ἀπὸ τὸν κ. Α. Μ. φρ. γρ. 25 γιὰ τὴ συν-
δρομή σας καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.—κ. Γ. Φ. στὴν Τριφλίδα
Θὰ σοῦ ἀπαντήσουμε. Ἐνὰ κομμάτι ἀπὸ τὸ γράμμα, θὰν
τὸ τυπώσουμε στ' ἄλλο φύλλο, μὰ μὲ τὴ συνθησμενὴ ὁρ-
θογραφία τοῦ «Νουμά». Γικτὶ νὰ ξαφνιάσουμε τὸν κόσμον
δίχως λόγος καὶ τόσο ;—κ. Γ. Περ. Σπένσερ. Λάβαμε τὰ
ποιήματά. Ὁ Β. μᾶς εἶπε θὰ σοῦ στείλει τὴν μετάφρασή
του.—κ. Ν. Χαντ. στὴν Πειραιᾶ. Τὸ λάβαμε καὶ σ' εὐ-
χαριστοῦμε.—κ. Ν. Ζαχ. στὴ Λόντρα. Πῶς σοῦ κατέθηκε
ὅτι τὸ πατάξουμε στὸ καλὶθι ; Θὰ τυπωθεῖ. Στείλε μαὶ κι
ἄλλα.—κ. Α. Τσ. στὴν Πόλη. Λάβαμε ἀπὸ τὸν κ. Θ. τὴ
συνδρομή σας τοῦ 1907.

ΚΕΡΔΟΣ 352.245 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ναὶ 352.245 δραχμὰς ἔδωκε μέχρι τοῦδε
τὸ γραφεῖον τοῦ τραπέζιου κ. Ἰω. Φωτίου
εἰς τοὺς πελάτας του. Ἦτοι ἐκ τῶν ἀγοραστῶν λα-
χειοφόρων ὁμολογιῶν ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ ἔχουν κερ-
δαίει διάφορα ποσά, ἀνερχόμενα εἰς τὸν στρογγυλὸν
ἀριθμὸν 352.245 δραχμῶν.

Ὁ κ. Ἰω. Φωτίου θέλει ν' ἀναβιδάσῃ τὸ πα-
σὸν τοῦτο εἰς 1.000.000 δραχμ. καὶ καλεῖ,
τοὺς θέλοντας ν' ἀγοράσωσι τοιαύτην νὰ προσέλθωσιν
εἰς τὴν τυχρὴν γραφεῖον του, ὅπου πάντως θὰ κλη-
ρωθῇ μετ' ἀμοιβῆς ὁμολογίᾳ τις καὶ τί χαρὰ νὰ εἶναι
ἡ πρώτη μετὰ τὰς 70.000, χρυσὰς δραχμὰς τὴν
19 Μαρτίου ἐ. ε. ὅτε γεννήσεται ἡ κλήρωσις.

Ὡσαύτως ἀσφαλίζονται καὶ λαχειοφόροι ὁμολο-
γίαι τῆς αὐτῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς διὰ τὴν αὐτὴν
εἰς τὸ ἔρτιον κλήρωσιν τῆς 19 Μαρτίου 1907 ἀντὶ
μᾶς δραχμῆς ἑκάστη.

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τὸ γραφεῖο καὶ στὸ βιβλιοπωλεῖο τοῦ Σκαίτου ἔδωκε Στι-
λίου, ἀντίκρου στὴ Βουλῇ, πουλοῦνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τὸ
ἓνα καὶ 1,25 φρ. γρ. γιὰ τὸ ἑξωτερικόν, τὰ ὅλα δὲ βιβλία :
τοῦ ΜΥΧΑΡΙ «Τὸ πνεῦμα τοῦ Γενεῖν» — τοῦ ΠΑΛΛΗ
«Πίλος καὶ Φεγγάρι» — τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ «Τὸ γλωσσικὸ ζή-
τημα καὶ ἡ ἑκπαιδευτικὴ μαὶ ἀναγέννησις» — τοῦ ΕΦΤΑ-
ΔΕΥΤΗ «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς» — τοῦ ΜΑΞΩΤΤΑ καὶ Βρου-
κόλακας καὶ «Νησιώτικα Ἱστορία» — τοῦ Δ. ΤΑΝΤΑ-
ΔΙΑΔΗ «Οἱ σκιὲς μου» — τοῦ Ν. ΑΝΤΡΕΑΔΗ «Ὁ Μὲγ'
Ἀλέξανδρος» — τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΝΟΡΝ «τὸ Ἀνεχτήριον
(δράμα)» — τοῦ ΠΑΠΑ ΣΤΑΥΡΟΥ «Ἐρωτικὰ καὶ Πατριὰς»
— τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὰ Πάλλα καὶ τὰ Κανονικά» — τοῦ
Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Ἡ ματικὴ» — τοῦ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ
«Ζωντανὸ καὶ πεθάνον» καὶ «Ὁ Ἀσώτος» (δράμα) —
τοῦ ΛΟΥΓΟΥ «Ἀσπὴ καὶ Χλόη» (μεταφρ. Βουτιερδὴ) —
τοῦ ΕΥΡΥΠΠΙΔΗ «Ἡ Μήδεια» (μεταφρ. Περικυλίττη) — τοῦ
ΣΟΦΟΚΛΗ «Ὁ Αἴας» (μεταφρ. Νήσιμου Σιδερί).

Ἡ ΙΔΙΑΔΑ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλεξ. Παλλῆ δρ.
2 καὶ φρ. γρ. 2 1/2 γιὰ τὸ ἑξωτερικόν.

Ὁ ΛΟΡΩΠΗΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ. Ἀλεξάν-
δρου Παπαδόπουλου, χρυσοδεμένος, δρ. 1 1/2 καὶ φρ. γρ. 2
γιὰ τὸ ἑξωτερικόν.

Τοῦ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ «Ἰαμβοὶ καὶ Ἀνακτιστοί» —
«Τρισεύγενη» — «Γράμματα» — «Ἀσπλευτὴ Ζωή», ὁ δρ. ἀν-
τίς 12 πού πουλοῦνται στὰ βιβλιοπωλεῖα. Γιὰ τίς ἀπαρχὰς
6,50 καὶ γιὰ τὸ ἑξωτερικόν 7 φρ. γρ. δίχως ἄλλο ἔξοδο
γιὰ τὰ ταχυδρομικά.

Τοῦ ΙΔΑ «Μαρτύρων καὶ ἡρώων αἷμα» . . . δρ. 2.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἑθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέ-
σεις εἰς τραπεζικὰ γραμματῖα καὶ εἰς χρυσὸν,
ἔτσι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερεῖνας ἀποδοτέας εἰς
ἀρισμένην προθεσμίαν ἢ διαιρέτως.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν
πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νόμισμα, εἰς 8 ἐγένετο ἡ
κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δι' ἐπιταγῆς ὅπως (chèque)
ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πλη-
ρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ κί-
τήσει τοῦ καταθέτου ἐν τῇ Ἰσχυροκαταστάσει τῆς
Τραπεζῆς.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1	1)2	τοῖς ο)2 καὶ ἔτος διὰ καταθέσεις 6 μην.	
		" " " " " " " "	1 ἐτ.
2	1)2	" " " " " " " "	2 ἐτ.
3	"	" " " " " " " "	4 ἐτ.
4	"	" " " " " " " "	5 ἐτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδον-
ται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῇ ἢ ἀνὸ-
νυμοι.